

Ráno

Jana Kirschner

Slová sa mi pletú na jazyku,
ako na dlani sa pletú čiary,
keď na nebo vyjde slnko,
vidím lietajce ryby na svitaní...

V tom tichu počujem iba vlastný dych,
stratia sa tiene všetkých vecí zlých,
v tom tichu zdalo sa mi,
že je niečo medzi nami...

V tej chvíli zdá sa mi,
že je to všetko za nami...

Nebo pokojné jak more, nebojím sa vín,
čo vo mne vyvolali túto vzburu,
vždy sa vo mne rodiť budú...
ostrovy vlastného ticha,
dávno som si na zvykla
a teplo strieda zima,
ešte to stále vnímam...